

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **H. D. T.**
st. příslušnost X
t. č. pobytem X

zastoupen: JUDr. Bc. Marcela Lafek, advokátka
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j. MV-126819-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j. MV-126819-4/SO-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna uhradit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši **14 870 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky, sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasně podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 6. 2024, č. j. OAM-17332-15/ZM-2024, sp. zn. MV-49208-6/OAM-2024 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl *žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty* ve smyslu § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), protože jeho pobyt na území není v zájmu ČR.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula pobytovou historii žalobce a průběh správního řízení. Poté posoudila důvodnost podaného odvolání.
4. Žalovaná připomněla, že žalobce dosud pobýval na území ČR na základě *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia*, které mu bylo vydáno s platností od 11. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Po sedmi měsících od příjezdu na území (13. 3. 2024) následně požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocný kuchař. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro níž by žalobci zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohl požádat.
5. V souladu se zmocněním zakotveným v § 181b ZPC totiž vláda ČR nařízením č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji ve vládním programu „*Klíčový a vědecký personál*“ na 200. Tím dala vláda ČR najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli do ČR za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo přinejmenším pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Zájem ČR je tedy omezen jen na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených tak, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly.
6. Žalobce původně vstoupil na území ČR za účelem studia s cílem zvýšit úroveň svého vzdělání. Tento účel pobytu dosud nenaplnil, neboť své vysokoškolské studium ještě neukončil, přičemž krátce po příjezdu do ČR po sedmi měsících požádal o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Za této situace lze konstatovat, že jeho další pobyt na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, protože by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace občanů z Vietnamu. Pro závěr o naplnění důvodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC je argumentace nařízením vlády č. 220/2019 Sb. relevantní. Pokud totiž ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, tím spíše tento její nezájem trvá i tehdy, kdy o vydání zaměstnanecké karty žádá cizinec, jenž byl na území ČR původně přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil.
7. Omezení v podobě kvót potom není diskriminační, neboť odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR či EU. Každé

řízení je založeno na konkrétních skutečnostech, pročež není možné hovořit o porušení zásady rozhodování skutkově obdobných věcí totožně. Na podporu svých závěrů žalovaná odkázala na judikaturu správních soudů ve věci vydávání zaměstnaneckých karet občanům Vietnamu.

8. Žalovaná uzavřela, že kontext pobytové historie žalobce a nedosažení původního účelu pobytu vede k naplnění důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, pokud žádost žalobce z tohoto důvodu zamítl.

III. Žaloba

9. Žalobce vnímá obě správní rozhodnutí jako nepřezkoumatelná a nezákonná. Závěry správních orgánů se zakládají jen na domněnkách bez opory ve spisové dokumentaci.
10. Žalobci nic nebránilo požádat o změnu účelu pobytu. Podání žádosti o zaměstnaneckou kartu není z časového hlediska nijak omezeno a nepředpokládá ani úplné naplnění dosavadního účelu pobytu. Na případ žalobce pak nelze uplatnit ani nařízení vlády č. 220/2019 Sb., jež se vztahuje jen na žádosti podávané prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, nikoliv na žádosti o změnu účelu pobytu podávané vietnamským státním příslušníkem již pobývajícím na území ČR. Zároveň z citovaného nařízení nelze dovodit obecný zájem ČR zaměstnanecké karty vůbec nevydávat, resp. vůli vlády *en bloc* nepřijímat vietnamské státní příslušníky na nekvalifikovanou práci. Výklad správních orgánů je nesprávný a hrubě diskriminační. Neexistuje rozumný důvod k nepřijetí nekvalifikované pracovní síly z jednoho státu za současného přijetí této síly ze státu jiného.
11. Správní orgány též nedostatečně vysvětlily neurčitý právní pojem „zájem ČR“, jenž vyložily jen odkazem na citované nařízení vlády. Současně došlo k porušení rovnosti před zákonem i zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Za dobu platnosti nařízení vlády byly vydány stovky zaměstnaneckých karet za stejných okolností jako ve věci žalobce, přičemž není zřejmé, co vedlo správní orgány ke změně dosavadní praxe. Žalobce pak odkázal na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde se tento soud zastal cizinců nacházejících se v téže pozici jako on.
12. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhl, aby krajský soud obě správní rozhodnutí zrušil a vrátil věc správním orgánům k novému projednání. Zároveň požádal přiznat náhradu nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

13. Ve **vyjádření k žalobě** ze dne 4. 12. 2024 žalovaná popřela důvodnost žalobních námitek. Trvá na tom, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. lze vyvodit jednoznačný nezájem ČR na přijímání nekvalifikované pracovní síly z Vietnamu. Obsah neurčitého právního pojmu „zájem ČR“ proto byl v konkrétní situaci objasněn. Nelze ignorovat úmysl státu zamezit přílivu nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce, jenž krátce po příjezdu do ČR podal žádost o změnu účelu pobytu.
14. Prvostupňový orgán se dostatečně zabýval pobytovou historií žalobce, plněním účelu pobytu, jakož i zkoumáním zamýšleného účelu pobytu. Zjištěné skutečnosti byly posouzeny ve všech souvislostech ve vztahu k platným právním předpisům. Žalovaná zásadně nesouhlasí se závěry vyjádřenými v recentních rozsudcích Nejvyššího správního soudu, pročež opakovaně navrhla, aby byla věc postoupena rozšířenému senátu, na jehož

rozhodnutí by měl krajský soud vyčkat. Žalovaná i nadále nespátřuje v postupu správních orgánů žádné pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

15. V **replíce** ze dne 1. 1. 2025 žalobce uvedl, že dlouhodobý pobyt za účelem studia a za účelem zaměstnání mohou být uděleny současně a vzájemně se nevylučují. Správní orgány uplatňují vůči žadatelům o zaměstnaneckou kartu pocházejícím z Vietnamu princip tzv. kolektivní viny a závěr, že vydání zaměstnanecké karty těmto žadatelům není v zájmu ČR, nepřipustně dovozují z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Konečně žalobce citoval i závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, v nichž tento soud závěrům žalované nepřisvědčil.

V. Správní spis

16. Správní spis sestává zejména z žádosti o vydání zaměstnanecké karty v ČR na pozici „pomocníci v kuchyni“ ze dne 13. 3. 2024. Dále se ve správním spisu nachází i kopie cestovního pasu žalobce a pobytové kartičky č. X, pracovní smlouva u společnosti P. T. s. r. o., doklad o zajištění ubytování, potvrzení o studiu, výsledky lustrace z CIS k osobě žalobce, jakož i opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob.
17. S podklady pro rozhodnutí se žalobce sice neseznámil, avšak vyjádřil se k věci přípisem ze dne 15. 5. 2024, ve kterém konstatoval, že splnil veškeré podmínky nezbytné k tomu, aby mu byla zaměstnanecká karta vydána. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž se žalobce odvolal. O odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, které je v současné době předmětem řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
19. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a zdejší soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
21. **Žaloba je důvodná.**
22. Podstata posuzované věci tkví v tom, zdali postupovaly správní orgány správně, pokud žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítly podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, tedy z důvodu, že jeho pobyt není v zájmu ČR.
23. Zdejší soud připomíná, že problematika vydávání zaměstnaneckých karet vietnamským státním příslušníkům – dosud pobývajících na území ČR na základě jiného pobytového titulu (zpravidla povolení k dlouhodobému pobytu či víza za účelem studia) – byla v poslední době nesčetněkrát předmětem rozhodování soudů ve správním soudnictví a

byla jí věnována zvýšena pozornost (viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, či dále rozsudky ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, či ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Poněvadž se pak nyní řešená věc po stránce skutkové ani právní v podstatě nikterak neliší od recentních případů rozhodovaných Nejvyšším správním soudem (případ žalobce představuje *de facto* modelovou situaci, z níž Nejvyšší správní soud své závěry dovodil), lze z citované judikatury vycházet i pro účely řešené věci a aplikovat ji na případ žalobce.

24. I v nyní posuzované věci totiž žalobce, vietnamský státní příslušník, do ČR původně přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Tj. důvodem, proč byl žalobci umožněn vstup na území, bylo, a v současnosti i nadále je, absolvování přípravného jazykového kurzu českého jazyka pro cizince pořádaného Institutem celoživotního vzdělávání Vysokého učení technického v Brně, který je nutným předpokladem pro studium bakalářského studijního programu „*Ekonomika a management podniku*“ na vysoké škole Ambis. V průběhu studia (cca po půl roce) si přitom žalobce přímo z území ČR u správního orgánu I. stupně (Ministerstva vnitra) požádal o změnu účelu stávajícího pobytu s tím, že se rozhodl požádat o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici „*pomocníci v kuchyni*“, která by mu umožnila přístup na český pracovní trh, a tudíž by mohl pokrýt náklady spjaté se studiem. Správní orgány přitom žádost žalobce na vydání zaměstnanecké karty zamítly z důvodu, že jeho další pobyt v ČR (z titulu zaměstnanecké karty) není s ohledem na nutnost regulovat příliv nekvalifikovaných, resp. nízkokvalifikovaných pracovníků přicházejících z Vietnamu v zájmu ČR. Tento (ne)zájem přitom oba správní orgány dovodily výhradně z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a v něm zakotvených limitů pro podávání žádostí o zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji na 200 ročně.
25. Na tomto místě krajský soud uvádí, že po stránce skutkových okolností se zcela totožnou věcí zabýval Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, kterým zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, na jehož závěry odkazovala žalovaná i v nyní projednávané věci. S ohledem na komplexní pojetí řešené problematiky a notnou přiléhavost závěrů Nejvyššího správního soudu na nynější případ žalobce se krajský soud rozhodl ocitovat rozhodné pasáže tohoto rozsudku v plné (nezkrácené) podobě.

„Jak plyne z výše citovaného § 56 odst. 1 písm. j) cizineckého zákona, jedním z důvodů, pro které může být žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta, je právě absence zájmu České republiky na pobytu cizince na území, který je v nynější věci stěžejní. Tento zájem nemusí být pouze zahraničně-politický (jak uváděla dřívější formulace textu cizineckého zákona), ale může zohledňovat i jiné zájmy, např. zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Takový zájem musí být nicméně projeven navenek transparentním způsobem (rozsudek č. j. 1 Azs 158/2024-37, bod 25). Současně z dnes již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41). Nestačí pouze systémové informace, které nejsou dostatečně

individualizované pro konkrétní případ (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, bod 13; č. j. 10 Azs 389/2021-46, bod 12; a č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 36).

*[...] Žalovaná tento zájem dovodila z nařízení vlády o maximálním počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Podle ní toto nařízení zprostředkovane omezuje i možnost vydat zaměstnaneckou kartu státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území ČR. Takový výklad je ale podle výše uvedené judikatury nesprávný. [...] Kvóty stanovené nařízením vlády jsou (tedy) navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě České republiky. Jejich smyslem a účelem je zabránit, aby získali zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji cizinci nesplňující potřebný stupeň kvalifikace. **Z nařízení vlády (č. 220/2019 Sb. – pozn. krajského soudu) ovšem nevyplyvá nezájem České republiky o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť tyto kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů.** Nejenže tedy žalovaná (potažmo krajský soud) přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.*

[...] Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území České republiky, což také jasně a srozumitelně v právní úpravě vyjádřil. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (rozsudky ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34; ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35, body 25 až 43). Uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští. [...] Nelze tak dovozovat nezájem České republiky na přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce z nařízení vlády, a to ani s ohledem na ekonomicko-bezpečnostní zájmy České republiky.

*[...] Na tomto závěru proto nic nemění ani polemika žalované a krajského soudu týkající se obcházení zákona, kterého se stěžovatel měl dopustit právě tím, že žádost podal přímo v České republice za situace, kdy dosud nenačlnil původně deklarovaný účel, za kterým byl na území přijat (studium). **Odkazem na možné obcházení zákona ve snaze zdůraznit zájem České republiky nelze rozšiřovat oprávnění podle § 181b cizineckého zákona.** Pokud to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, mohly správní orgány zaměstnaneckou kartu nevydat pro některý z důvodů uvedený v § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz shora již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 39, případně usnesení č. j. 5 Azs 315/2024-29, bod 21).*

Co se týče právě možného zneužití pobytového oprávnění za účelem studia, kterému se krajský soud věnoval především, lze s ním plně souhlasit v obecném závěru, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území České republiky (stejně tak rozsudek č. j. 10 Azs 172/2024-44, bod 31). [...] Je však třeba zdůraznit, že žalovaná založila své rozhodnutí výlučně na § 56 odst. 1 písm. j) cizineckého zákona, nikoliv na § 56 odst. 1 písm. m) téhož zákona. Žalovaná tedy své rozhodnutí neopřela o to, že by stěžovatel obcházel stanovený maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění. Žádná taková snaha stěžovatele nijak zvlášť zjišťována či prokazována nebyla. Na případné obcházení zákona správní orgány upozornily pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. [...] Je primárně na správních orgánech, zde zejména na ministerstvu, aby v konkrétním případě prokázaly, že

cizinec uděleného oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužil v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu, a změnit tak i status svého pobytu ze studijního na pracovní.“

26. Krajský soud konstatuje, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nejenže dostatečně vyvrací argumentaci vyjádřenou v rozsudku ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, ale i vyčerpávajícím způsobem řeší právní otázky nyní řešené věci, neboť vypořádává jak veškeré námitky žalobce, tak i procesní obranu žalované. Zdejší soud pak dodává, že citovaný rozsudek sedmého senátu Nejvyššího správního soudu reprezentuje v současné době již zcela ustálenou a jednotnou judikaturní linii zastávanou i ostatními senáty (viz zde již citované rozsudky ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, či ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56). S ohledem na to, že se dosavadní nejednotná rozhodovací praxe soudů v otázce žádostí o zaměstnanecké karty podané z území ČR cizinci, na které by se v jejich domovském státě vztahovala omezení zakotvená v nařízení vlády č. 220/2019 Sb., resp. v jednotlivých kvalifikačních programech, již plně ustálila nejen napříč senáty Nejvyššího správního soudu, ale i na úrovni krajských soudů, neměl zdejší soud za současné situace žádný relevantní důvod se od této praxe odchýlovat.
27. Pokud tedy krajský soud vztáhnul závěry vyjádřené v citovaném rozsudku na posuzovanou věc, shledal, že napadené rozhodnutí (jež zjevně netrpí nepřezkoumatelností) je nezákonné. Správní orgány totiž nemohly nezájem ČR na dalším pobytu žalobce na základě zaměstnanecké karty dovozovat jen z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., jež zavádí kvóty výhradně pro žádosti o vydání zaměstnanecké karty podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, a nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Jestliže správní orgány chtěly žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítnout z důvodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, bylo jejich povinností s ohledem na konkrétní a individuální okolnosti žalobcova případu prokázat, v čem konkrétně spočívá zájem ČR na tom, aby žalobce na jejím území v budoucnu nepobýval z titulu zaměstnanecké karty. To se v řešené věci nestalo. S konkrétními okolnostmi případu žalobce (tj. plněním dosavadního účelu pobytu, motivací ke změně účelu pobytu, trestní a přestupkovou historií žalobce v ČR apod.) správní orgány pracovaly pouze značně okrajově a podpůrně s cílem dále „utvrdit“ (nesprávně vyložený – viz výše) nezájem ČR *en bloc* vydávat zaměstnanecké karty vietnamským státním příslušníkům mimo schválené kvalifikační programy vymezené ve vládním nařízení. Tímto postupem ovšem nebyly splněny požadavky citované judikatury.
28. Jen pro úplnost pak krajský soud dodává, že nespatřuje důvod vyhovět požadavku žalované, aby s rozhodnutím ve věci samé vyčkal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Pokud je krajskému soudu známo, žádný ze senátů Nejvyššího správního soudu dosud nenavrhнул postoupit věc rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s. Odkazovaná věc vedená u NSS pod sp. zn. 8 Azs 84/2024 již byla rozhodnuta rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, jímž byla rovněž potvrzena předcházející judikatura prvního a pátého senátu NSS, a jímž se NSS explicitně vyjádřil k tomu, že ani doplnění vyjádření žalované (viz bod 16 citovaného rozsudku). Potřebu předložit danou problematiku k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu již výslovně odmítl také čtvrtý senát ve svém usnesení ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, který kasační stížnost žalované v obdobné věci odmítl pro nepřijatelnost. Podle názoru čtvrtého senátu totiž otázka, ohledně které žalovaná usilovala o revidování názorů vyslovených jednotlivými senáty, je již judikována

Nejvyšším správním soudem jednotně, přičemž touto judikaturou byla sjednocena v minulosti nejednotná rozhodovací praxe krajských soudů.

VII. Závěr a náklady řízení

29. Poněvadž závěr žalované o tom, že pobyt žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, musí být založen na zhodnocení konkrétních individualizovaných rizik, zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (výrok I.).
30. V tom je žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem krajského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku. Nebude tedy moci žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu podanou přímo z území ČR zamítnout *jen* z důvodu absence zájmu ČR dovozeného z maximálních limitů pro žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji stanovených v nařízení vlády č. 220/2019 Sb.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byl žalobce úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Z důvodu soudního řízení vznikly žalobci náklady řízení (i) za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a též (ii) náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Dle obsahu soudního spisu učinila zástupkyně žalobce (JUDr. Bc. Marcela Lafek) v řízení prokazatelně tři úkony právní služby, konkrétně převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a repliky. Za první dva úkony právní služby jí náleží odměna v sazbě 3 100 Kč za jeden úkon společně s dvěma režijními paušály po 300 Kč dle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (celkem 6 800 Kč). Za třetí úkon právní služby (sepsání repliky) jí náleží odměna 4620 Kč společně s režijním paušálem 450 Kč dle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (celkem 5070 Kč). Jelikož zástupkyně žalobce krajskému soudu neprokázala, že je plátkyní DPH, a ani soud z příslušných evidencí tuto skutečnost nezjistil, nenavyšoval soud odměnu za zastupování žalobce o částku připadající na tuto daň. Celkově tak náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 14 870 Kč, již je žalovaná povinna uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce